

[Justitsministeren.]

Regel Indehaveren af Forældremyndigheden, subsidiært en beskikket Værg, samtykke i Indgrebet, og er hun gift og samlever med Ægtefællen, skal der gives denne Lejlighed til at udtale sig, med mindre særlige Omstændigheder taler derimod — der maa vel særlig være tænkt paa Utroskab.

Den, der herefter afbryder eller lader afbryde et Svangerskab, vidende om, at Betingelserne ikke er til Stede, straffes efter Kommissionsforslaget i Henhold til Straffelovens § 242, og paa samme Maade straffes den Læge, der mod bedre Vidende attesterer, at Betingelserne er opfyldt, hvis Svangerskabet derefter afbrydes; ellers er Straffen for ham Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar. Straf af Bøde, Hæfte eller Fængsel indtil 6 Maaneder rammer den, som yder Kvinden Bistand og herved overtræder Lovens Bestemmelser.

Kommissionens Mindretal, det ærede Medlem af dette Ting Fru Inger Gautier Schmit, forkaster ganske Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation, men accepterer i Princippet de andre tre Indikationer, altsaa medicinsk, etisk og eugenisk Indikation.

Efter Regeringens Opfattelse er det principielt og praktisk umuligt at anerkende et almindeligt Begreb som „social Indikation“. For ansvarsbevidste Læger vil det paa Grund af Begrebets Uklarhed være uhyre vanskeligt at afgøre, om Betingelserne er til Stede, altsaa om de gør sig skyldige i en strafbar Handling eller ej, og for ikke-ansvarsbevidste Læger vil omtrent enhver Ulempe staa som henhørende under social Indikation. Men dertil kommer, at den af Kommissionsflertallet foreslaaede Ordning i sig selv maa synes principielt urigtig og praktisk uheldig. Det er principielt urigtigt og efter min Opfattelse, efter Regeringens Opfattelse, en umulig Opgave for en Stat gennem Embedsmænd at optræde som officiel Fosterfjerner. Der kan for Staten være Spørgsmaal enten om Straf eller om Straffrihed, men i Almindelighed at gøre det til en Statsopgave at overveje, om den enkelte Kvinde skal have sit Foster fjernet eller ej, forekommer Justitsministeriet at være en absurd Idé med yderst samfundsfarlige Konsekvenser, og denne Opfattelse deles altsaa af det samlede Ministerium. Dertil kommer, at det vilde være uheldigt, om Staten, der jo efter det foran anførte efter Kommissionens egen udtrykkelige Udtalelse igennem Aarhundreder har forsømt sine Pligter paa dette Omraade, har forsømt det nødvendige Reformarbejde og Oplysnings-

arbejde til Gavn for de vordende Mødre, ved en gennem Embedsmænd udøvet Virksomhed som Fosterfjerner gjorde sig økonomisk interesseret i den billigst mulige Ordning, hvorefter den til Gengæld kunde tage den sociale Reformlovgivning mere ligegyldigt.

Men selv om man virkelig kunde tænke sig en omfattende embedsmæssig Administration paa et Omraade som det foreliggende, maatte man anse den af Kommissionen foreslaaede administrative Ordning for praktisk uheldig, idet man maa tvivle om, at Flertallet af de Mødre, Talen er om, naar man henser til den særlige Situation og den særlige Sindstilstand, hvori de befinder sig, navnlig paa dette Tidspunkt af Svangerskabet, virkelig vilde gennemgaa den af Kommissionen foreslaaede Skærsild. Kommissionsbetænkningen er selv Side 68—69 inde paa denne Frygt og mener ligeledes, at de nuværende Tilstande i høj Grad vilde forværres, hvis Kommissionsflertallets udviklede Ordning ikke i det store og hele blev fulgt af Kvinderne i Praksis, altsaa hvis den forskrækkede dem, hvad jeg personlig tror den vilde gøre, i hvert Fald i meget store Dele af dette Land.

Der er derfor efter Regeringens Opfattelse ud fra alt det udviklede intet andet at gøre end at forkaste Kommissionsflertallets negative Holdning over for dette Samfundsproblem, altsaa principielt at forkaste Fosterdrab paa en saakaldt social Indikation. Men derefter staar to Udveje aabne: Straffrihed eller en Nyordning, der lægger Hovedvægten paa Oplysningsarbejde og Sociallovgivning. Er Straffrihed da ikke det rigtige ud fra Kommissionens egne Oplysninger? Er det ikke det rigtige, naar Kommissionen selv kalder det for absurd gennem Straf at ville fremtvinge Fødsler, og vil Straffen ikke blot fremme Farisæisme og Hykleri og i Virkeligheden kaste Samfundets Skyld over paa den enkelte ulykkelige Kvinde, som staar alene og forladt? Og naar Kommissionen særlig fremhæver Straffruselens Betydning som moralsk Vejledning for Befolkningen, er det da rigtigt fra Samfundets Side at benytte en Straffrusel i moralske Forhold? Viser ikke den historiske Udvikling, at Statsmagten i stadig ringere og ringere Omfang igennem Aarhundreder har anvendt Straf paa moralske Omraader? Eksempelvis kan jeg nævne, at Straffen for Hor, altsaa for Ægteskabsbrud, jo helt er bortfaldet, og det samme gælder Straf for forargeligt Samliv.

For længe siden har man opgivet at straffe Samleje uden for Ægteskab — meget